

Unutma Beni Apartmanı

Nermin Yıldırım

1. Bölüm

Necibe Hanım, Hacı Bey
ve bütün çocuklarına...

“Kendim çok günahsızmışım gibi sana ceza kesebilir miyim?”

Bu uğursuz cümle dönüp duruyordu beynimin içinde. Az evvelki acayip konuşmadan geriye tek kalan oymuş gibi...

Telefonu kapadıktan sonra ne yapacağımı bilemedim. “Nemli bir havlunun yere bırakılışı gibi”ydım. Bitkin, bezgin, kederli... Kocaman bir yumruk gelip boğazımın orta yerine oturmuş, kelimeler oracıkta düğüm düğüm olmuştu. Son yarım saati hiç yaşanmamış sayıp sessizce yatıp uymak ile yıllarca terse akan bir nehir gibi içime döktüğüm sesi azat edip köpürte köpürte çağıldatarak, camı pencereyi titretip duvarları yumruklayarak, çığlık çığlığa, bağıra bağıra ağlamak arasında gidip geliyordum. Yolunu şaşırılmış bir rüya gibi, olmuşla olmamış arasında huzursuzca sayıklıyordum: “Eğer bir ateş olacaksa, hepimiz yanacağız!”

Hayatı kolaylaştırma yöntemlerim, savunma taktiklerim bir anda tükenivermiş, tüm ezberim bozulmuştu. Yaşantımın belli dönemlerinde kontrolü kaybetmişliğim, sağa sola savrulmuşluğum vakiydi, ama genellikle kendimi, tepkilerimi ve hatta hislerimi denetlemek konusunda marifetliydim. Oysa şimdi, tek bir telefon, acemi bir tereddüt bulutuyla harenlenmeme yetmişti. Ne garip!

Değil ne yapacağımı, ne hissettiğimi dahi bilemiyordum artık. Kollarımı dizlerimin etrafına dolayıp, sırtımı iyice

kamburlaştırarak halının üzerine oturdum. Karşımda bir ayna olsa, baktığım yerde göreceğimden hoşlanmazdım. Rengim sararmış, gözbebeklerim büyümüş, gözlerimin altına tuhaf bir morluk yerleşmiş olmalıydı. Son yıllarda âdet edindiğim gibi için için kendime acıyordum. Eskiden böyle değildim ama. Acımayı sevmezdim. Hele başkalarının bana acıdığını görmektense, yerin yedi kat dibinde, çıyanların ve dahi türlü tiksiniç mahlukatın arasında çürümeyi yeğlerdim. Çocukluğumdan bu yana insanların bana acıması için pek çok dişe dokunur sebebim oldu. Aslında hayatımı zorlaştıran bu sebeplere sığınarak, küçük çıkarlar sağlayabilirdim. Öncelikler edinebilir, şefkatli kollara sığınabilir ya da yemeğin en güzel parçasının önüne konması ayrıcalığını kazanabilirdim. Ama yapmadım. Acımak, başkalarının çektiği azaba bakıp, onların yasını tutarmış gibi yaparak kendi mutluluğuna şükretmektir çünkü. Acımak, kıl payı yırttığın mutsuzluğun diyetini uğursuz, cüretkâr bir sadaka gibi dağıtmaktır. İşte bu sadaka, iki damla gözyaşı ya da kimsenin bir işine yaramayacak anlık bir yürek burkuntusu kadardır. Acıyan, kendini yüce duygulara malik, iyi yürekli bir insan olduğu yalanına inandırmaya çalışır. Halbuki bencil bir sahtekârdan fazlası değildir. Pek tabii bununla yüzleşmeyi aklının köşesinden bile geçirmez. Acınmaktan nefret ederim. Peki ben kimseye acır mıyım? Ben de insanım. Benim de iyi hissetmeye, şükretmeye ve vicdanlı bir mahluk olduğumun rüyasını görmeye ihtiyaç duyduğum zamanlar oluyordur muhakkak. Bunun için günah çıkaracak değilim. Hele de bu gece...

Hayali aynamda kendimi gördüğüm, bir başkasının bakışlarını ödünç almayı deneyerek kendime baktığım vakit, gözlerini gözlerime dikmiş olan o akse acıdım. Hiç olmadığı kadar sahici, hiç olmadığı kadar zavallıydı. Gözlerinde mutluluk yoktu. Öfke de yoktu. Yaptığım telefon görüşmesinin yaratması muhtemel tek bir duygu yoktu. Orada tiksintiyle

gördüğüm yegâne şey zırıl zırıl zavallılıktı. Bu hale düşmeyi kim ister ki! Hele ben, ömrü boyunca, geçmek bilmeyen çocukluğu boyunca, en çok zavallı olmaktan, öyle görünmekten korkmuş olan ben...

Elbette korkuların sebepleri vardır. İnsan sadece dışarıdan gelecek tehlikelerden değil; içeridekilerden, kendi gizli yaralarından da korkar. Hatta en çok onlardan... Çürümüş bir vücutla çırılçıplak kalmaktan ya da itinayla saklanmış bir sırrın açığa çıkmasından, dile düşmesinden korkmak gibidir bu. Önce zavallı olduğuma inanmış, sonra bu küçük gerçeğimi derinlere bir yerlere saklamışsam; birilerinin gelip görmesinden, fark etmesinden elbette korkarım. Çok korkarım hem de. Aynadaki aksimde gördüğüm şeyden hiç hoşlanmadım bu yüzden. Başka biri olup, yıllardır özlemini çektiğim bir sesi duymuş olmaktan ötürü mutluluğa boğulmayı tercih ederdim o telefon elimdeyken. Yahut daha başka biri olup, yıllardır içimde bir kötülük çiçeği gibi büyüttüğüm kinin muhatabıyla konuşmuş olmanın hıncını duymayı, zehrimi akıtmayı, öfke sellerine kapılmayı... Oysa hiçbirini yapamadım. Her şey olup bittikten sonra, ne yapacağını bilememenin verdiği tedirginlikle halının üzerinde büzülüp, ölmek üzere olan minik bir böcek gibi ikiye katlanmaktan fazlasını beceremedim. İçim boşalmış gibi, hiç bu kadar yorgun olmamıştım daha önce. Arka arkaya dokuz tekila shot yaparak kafayı bulmak, oturduğum halının üzerinde sızmak, mide bulantıları, vızıldayan sesler ve baş dönmeleri içinde uyu-yakalmak isterdim şimdi. Sabah kafam davul gibi uyanmak ve geceye dair hiçbir şey hatırlamamak...

Bir keresinde sahiden dokuz tekila shot yapmıştım. Sarhoş olmak için iyi ya da kötü bir sebebim yoktu. Sadece sarhoş olmaya karar vermiş ve sefalet borsasının tavan yaptığı barlardan birinde tekilaları arka arkaya yuvarlamıştım. Sonra İstiklal'de, detone sesli bir sokak şarkıcısının karşısında,

hafiflemiş çantamı elimde sallayarak bir başıma dans etmeye çalışmış; sabah olunca da gecenin utanç verici hatırasını apar topar bulanık bir rüyaya devşirip rahatlamıştım. Zira bu iftihar edilecek hoş bir anı değildi benim için. Çünkü o kadın ben değildim.

Ne kendimi ne de başkalarını şaşırtmayı severim ben. Düz, dümdüz biriyim ve çoktan bozguna uğramış hayatlarının maksatsız havuz problemlerinden yorulanlara da aynı tavsiye ederim. Çok zenginler, çok güzeller, çok cesurlar, türlü çeşit maceraya atılanlar, akıl küpleri, sefa pezevenkleri, depresif alkolikler, neşeli mirasyediler, tuhaf karakterler, renkli hayatlar cezbetmez beni. Pırıltısız, kıpırtısız, sakın, gösterişsiz, kimsenin izlemediği, fark etmediği, önemsemediği, öyle ya da böyle ilgilenmediği biri olmak isterim. Dikkat çekmek ruhumu sıkıştırır, huzursuzlaştırırım. Birinin benimle ilgilendiğini yahut gözlendiğimi hissettiğim an heyecanlanır, altın dengemi bozar, olağan ritmimi aksatırım. Belki de durduk yere olmadığım biri gibi davranmaya başlarım. Tüm düzenim, sükûnetim altüst olur. Bunu göze alamam.

Sadece değişimden değil, değişim çabasından, hatta değişmek isteyip becerememekten de korkarım ben. Gelen telefonun ardından böylesine zavallılaşıvermem belki de bu yüzden. Öyle ya, kuvvetle muhtemel, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Oysa ben, endişeli bekleyişlere, heyecanlı yeniliklere, kederli akşamüzerlerine ya da neşeli sabahlara hazır değilim. Bir gece dışarı çıkıp kendini kaybedene kadar sarhoş olacak, sokaklarda şarkılar söyleyecek, danslar edecek biri değilim ben. Yıllar sonra annesinin sesini duydu, durduk yerde anne sahibi oldu diye sevinecek ya da üzülecek biri değilim. Değil miyim? Sahi, ben hâlâ aynı kişi miyim?

Aniden midem bulanmaya başladı. Oysa dokuz tekila shot yapmış değilim. Hatta bir yudum nane likörü bile içmedim. Bütün akşam evdeydim. Akşam yemeğini kahvaltılık bir

şeylerle geçiştirdim; biraz eski kaşar, birkaç yeşil zeytin, azıcık incir reçeli ve dünden kalma beyaz ekmek. Sonra da bilgisayarımın başına geçip yazmaya başladım. Bu kez bir cinayet romanı yazıyorum. Bir aşk romanı olabileceken yanlışlıkla cinayet romanı oluvermiş bir şey. Ölümle gereğinden fazla haşır neşir olmanın sonuçları bunlar. Ölüme dair olmayan hiçbir şey yazamaz oldum neredeyse. Gerçi ölüme dair olmayan bir şey var mı, onu da bilmiyorum ya!

Ne kadar çok yazarsam, o kadar az konuşuyorum. Mürekkep kâğıda dağılırken yitip gidiyor bildiklerim. Zaten benim de bildiğim her şeyi unutmaya ihtiyacım var yolumu bulabilmek için. Oysa bugün daha fazlasını öğrendim... Acaba onları da yazarak unutabilir miyim?

Bütün klişeleri kullanıyorum. Beklenmedik laflar etmeyi de, ettirmeyi de sevmiyorum. Yarattığım roman karakterleri, yeni bir şey söylemek için uğraşma gülünçlüğüne düşmektense, tahmin edilebilir, sürprizsiz ve kimi zaman sıkıcı olmayı yeğlerler. Bu kez onlara isim bile koymadım. Sıradanlığın emniyetine emanet ettim biçareleri. Birer harfle yetinmelerini emrettim; üzerlerindeki koşulsuz gücümü test edip kendimi iyi hissettim. Sıradan kaderlerini yazıp çizmeye muktedir olmayı nasıl sevdiğimi anlatamam. Eğer varoluşum onların varlığına bağılı olmasaydı bu beni yaratıcı yapardı. Zinhar, oynadığım bu küçük oyundan başka hiçbir şeye sahip değilim. Bu mahrumiyet, beni yaratıp yönettiğimi sandıklarına mecbur kılıyor. Belki bütün tanrılar biraz mahkûmdur yarattıklarına, bilemiyorum.

Hayatımın en büyük deliliği kahramanlar yaratıp öldürmek. Eğer yapsaydı, bu beni ilginç biri yapabilirdi, ama yapmadı. Bütün o deli saçması, ucuz romanları benim yazdığımı kimseler bilmiyor. Cümle âlem, onları, her şey olmaya çalıştığı için hiçbir şey olamayacak o zevzek kızın yazdığına inanıyor. Umurumda bile değil. Kâğıt üzerinde ettiğim hiçbir lafın

sorumluluğunu üzerime almadığım için, izlenmek ve eleştirilmek korkusundan azade, sınırsız bir özgürlük içinde yazıyorum. Son kuruşuna kadar hak edilmiş paramı da ötesini düşünmeden cebime atıyorum. Bundan iyisi Şam'da kayısı değilse ne?

Son iki saattir kafamı kaldırmadan çalışıyordum. İsimsiz karakterlerimin arasında yitip gitmişken telefonun sesiyle irkildim. Telefonum hayatımın hiçbir döneminde çalışkan bir cihaz olmadı. Ben de, tanıdıklarım da onu çok yormayız. Me-saisi haftada bir ya da iki kere çalmaktan öteye gitmez. On-da da genellikle yanlış numara çıkar. Bir de NY arar bazen. Kendinden emin sesi ve onlarca dersten sonra kusursuzlaş-tırdığına inandığı tiksiniç diksiyonuyla konuşur. Hatırımı so-rar gibi yaparak usulca ağzımı yoklar, elimdeki kitabın duru-munu öğrenmeye çalışır.

Onunla yaptığımız anlaşma aramızda bir sır olarak kal-dı. Ağzımı açıp da kimseye tek kelime etmedim, etmem. Bil-diklerimi kendi meselem olarak bile görmem, ilgilenmem. Ona gelince, en yakınlarıyla bile paylaşamayacak kadar çok önemsiyor bu sırrı. Çünkü bu sırdan bir yalan, o yalandan bir dünya yaratmış durumda kendisine. O da herkes gibi kendi yalanının içinde zararsızca var oluyor. Ne kadar öderse ödesin, kendisini suskunluğuma karşı hep borçlu hissetmesi-ne göz yumuyorum. Mesela, günün birinde sıkılıp, artık tek kelime yazmayacağımı söylesem bile bana bu parayı vermeye devam edeceğini sanıyorum. Aç kalmamdan, düşkün olmam-dan korkar çünkü. Bir gün çok içip kendimi kaybetmemden çekinir. Sırrını, yani kendini sağlama almak için gönlümü hoş tutmak, ona karşı boynumun eğik olmasını sağlamak is-ter. Artık yazmasam bile bu parayı verir bana. Çünkü o çok sevdiği, çok sevildiği dünyasının başına yıkılmasından ödü kopar. Huzurunun dudaklarıma gerilmiş incecik bir ipe bağ-lı olduğunu iyi bilir. Elbette düşünür; meczubun teki çıkıp da

“yıllardır o kitapları ben yazıyorum” dese ona kim inanır ki diye de düşünür. Kimsenin inanmayacağına da karar verir mutlaka. Ama yine de kendisini böyle bir telaşın içinde hayal etmeyi göze alamaz. Bu düşünceler çok geceler rüyalarına da giriyordur, öyle tahmin ediyorum. Rüyalarında yüzümü görmeyi istemiyordur ve aslında beni hiç mi hiç sevmiyordur, biliyorum. Kim sırdaşlarını sever ki? Sırrın emanetçisi gönülsüz bir hamal, kör bir kurşun gibi sokaklarda dolaırken, kim anlık bir patlamadan ya da zaruretten dolayı sırlarını verdiği birini sevmeye devam edebilir ki? Sır verenlerin aklına şaşarım.

Telefon geldiğinde, romanı ekime yetiştirebilmek için kendimce fazla mesai yapıyordum. Uzun zamandır beni şaşırtacak bir şey olmuyordu hayatımda. Umulmadık durumlarla karşılaşmama müsaade edecek sularda yüzmüyordum zira. Bu yüzden herhangi bir sürprize hazırlıklı değildim telefonu açarken. Dümdüz bir sesle “alo” dedikten sonra, karşıdan cevap gelmesi için birkaç saniye beklemem gerekti. Kısa bir sessizliğin ardından telefonun öbür ucundan titrek bir ses duyuldu:

“Süreyya?”

Anlaşılan samimiydik sesin sahibiyle. Bana adımla hitap ediyordu. Adımı teyit etmek ister gibi soruyor, telefonu açanın Süreyya olup olmadığını merak ediyordu. Hiç kuşku yok ki Süreyya’yı arıyordu, ama ne numaranın ona ait olduğundan, ne de karşısındaki kadının aradığı Süreyya olduğundan emindi. Öyleyse bu numarayı pek sık çevirmiyordu. Hemen-cekik samimiyet kurmaya çekinmediği Süreyya’nın sesine çok da aşına görünmüyordu. Ama yine de adıyla hitap edecek kadar tanıyordu aradığı kişiyi. Neticede doğru yerde olduğuna kuşku yoktu. Eğer sadece numara değil, bir de isim benzerliği yoksa, aradığı Süreyya bendim.

“Evet, benim” dedim.

Konuşmaya devam etmesini bekliyordum. Beni arayan oydu. Bir şey söylemesi gereken oydu. Üstelik bu saatte kendi kendime sorular sorup cevaplar arayacak halim de yoktu.

Böyle durumlarda zamanın akışı yavaşlar. Beklemek zamanı ağırlaştırır. Bu ağırlığın değeri beklenenin kıymetine endekslidir. Zamanı ölçmeye yarayan bütün o sonradan uydurulmuş alet edevat oldum olası güvenilmez gelmiştir bana. Saat neye göre saattir mesela? Neden bir saat yüz yirmi dakika, bir gün de on iki saat değildir? Zaman, benim için en çok bu bekleme anlarında hissedilir.

Sıra ondaydı. Adımın Süreyya olup olmadığını öğrendikten sonra telefonu kapatacağını sanmıyordum. Nefes alıp verişini duyuyordum. Ahizeye çok yaslamış olmalıydı ağzını. Yine de karşımdakinin telefonda soluğunu dinletecek türden bir sapık olduğunu düşünmüyordum. Böyleleri de vardır. Ararlar ve iç bulandıran bir hırıltı eşliğinde derin derin solumaya başlarlar. Sanırım bunun erotik ya da korkunç olduğuna inanırlar. Varlıklarıyla olası bir tecavüzün tehdidini savururlar. Zira korkutmayı yahut acı vermeyi erkeklik sayan zebaniler, davet edilmedikleri bir anın kendi halinde sessizliğine saldırmaktan yıkıcı bir haz duyarlar. Benim duyduğum nefes özellikle dinletilenlere benzemiyordu. Muhtemelen, sadece ağzı ahizeye fazlaca yakın duran biriydi. O da gayriihtiyari.

Zorlukla konuşur gibi fısıldayarak, “Demek sensin!” dedi. Bana mı söyledi, kendi kendine mi konuştu, onu bile anlayamadım. Boğuk ve yaşlı bir kadın sesiydi. Güçlü bir hafızaya sahip olduğumu söyleyemeyeceğim, ama yine de sesin sahibini tanıdığımı hiç sanmıyordum.

“Pardon, siz kimsiniz?”

Cevap gelmedi. Hiçbir yere varmayan bu garip telefon konuşmasından bunalmış vaziyette sorumu yeniledim. Canım sıkılmıştı.

“Ben” diye başladı. Sonra boğazını temizledi. “Mesude ben.”

Söyleneni duymuş, ama duyduğumu anlamamıştım.

“Kim?”

Sesin cevabını beklerken, zaman biraz daha ağırlaşmıştı. Bu da işin öneminin arttığının bir göstergesiydi benim için. Ses yeniden duyulduğunda benim üzerimden çoktan saatler akmıştı. Duymayı en son umduğum cevabı vermek üzereydi ses. Duyduklarıma inanamayacak, yanlış anlamadığımdan emin olmak isteyecek, beynimin içindeki şiddetli sarsıntıyı engelleyemeyecektim.

“Mesude... Annen.”